

DE LA NECESSITAT QUE ESQUERRA REPUBLICANA LIDERI EL PROCÉS DE CONSTRUCCIÓ DE LA REPUBLICA

Preàmbul

Convocat el Congrés Nacional d'Esquerra Republicana a celebrar a la tardor d'enguany i anunciada la jornada de setembre d'elecció, per part dels afiliats i afiliades al nostre partit, de les dues persones que han d'ocupar la Presidència i la Secretaria General, així com la dels distints companys i companyes que hauran de conformar la nova Executiva Nacional, celebrem que l'actual President **Oriol Junqueras** i l'actual Secretària General **Marta Rovira** hagin presentat la candidatura per renovar la responsabilitat fins ara exercida. Atenent la repressió i les enormes vicissituds patides tant per ells com pels seus entorns familiars arran de la condició d'empresonat i d'exiliada, no podem deixar d'admirar i agrair el seu compromís i el pas que han fet.

Per això, aquest document tan sols pretén ser una sincera i lleial aportació a enfortir i ampliar el projecte polític d'Esquerra Republicana. I ho volem fer refermant-nos en la voluntat de continuar aprofundint i millorant un partit on el debat i la discussió política, la transparència i els mecanismes de participació facin que els/les militants ens sentim, encara més, coprotagonistes d'un projecte polític col·lectiu.

Els antecedents de coherència i responsabilitat que avalen la credibilitat de la proposta que fem

Avui vivim amb orgull el fet que, malgrat ésser el partit degà a Catalunya, les nostres sigles s'hagin convertit a ulls de la ciutadania en sinònim de coherència ideològica i d'honradesa quant a la governança de les institucions públiques i de la nostra organització, tal com és reconegut fins i tot pels nostres adversaris.

La trajectòria política d'Esquerra Republicana d'ençà la recuperació de les llibertats ha estat caracteritzada per la voluntat d'actuar de la manera més valenta i eficaç per assolir l'objectiu de construir majories democràtiques sense haver d'hipotecar els valors republicans que conformen el nostre ideari. Valguin com a exemples (a manera il·lustrativa) no haver legitimat des de 1978, a diferència de la resta de forces polítiques del catalanisme polític, la restauració borbònica ni la Constitució Espanyola que prohibeix el dret a l'autodeterminació, instaura la preeminència de la llengua espanyola i nega la nació completa. D'igual manera, Esquerra Republicana, des de l'aprovació dels distints Estatuts d'Autonomia de Catalunya, del País Valencià i de les Illes, sense renunciar a participar en la reconstrucció dels Països Catalans en el marc del sistema autonòmic espanyol, esdevingué la punta de llança quant a l'objectiu de superar aquesta mateixa estructura autonòmica que a manera de cotilla impedia assolir

un autogovern suficient per encarar amb èxit la construcció d'una societat socialment més justa.

En aquest sentit, paga la pena recordar la batalla ideològica desplegada per fer arrelar en la ciutadania el concepte de l'espoli fiscal a què ens condemna l'Estat espanyol, que el nacionalisme pujolià al llarg de dècades ignorà, o bé la perseverança amb què, ben sols, es reclamà al Govern de CiU la necessitat de dur a terme l'elaboració d'un nou Estatut d'Autonomia.

Va correspondre, alhora, a Esquerra Republicana superar el relat de la Catalunya políticament empantanada entre el nacionalisme convergent atrinxerat en la Generalitat i el socialisme falcat en el municipalisme a les grans ciutats i en les àrees metropolitanes a través de la conformació l'any 2003 del govern Tripartit. El republicanisme, malgrat fos acusat per part de CiU d'haver venut el país (recordeu com a les parets grafitaven CiU + ERC = CAT) va protagonitzar una sacsejada prou intensa com perquè s'accelerés un procés de "normalització" de l'independentisme (fins aleshores havia estat un producte que, per part d'amplis sectors de la societat catalana, o bé era desconegut o bé generava rebuig en ser percebut com una ideologia insolidària o procliu a la violència).

L'actuació política d'Esquerra Republicana responia a l'estratègia derivada de l'assumpció de tres idees troncats encunyades durant els lideratges de Carod i Puigcercós:

1. Preeminència del Patriotisme social sobre el patriotisme identitari
2. Praxis de radicalitat republicano-democràtica en un país de tothom i per a tothom ("no importa l'origen de cadascú sinó on volem anar com a poble").
3. Conversió d'Esquerra Republicana en l'esquerra nacional (algun dia hegemònica).

El pacte entre les forces catalanes i espanyoles fundacionals del Règim del 78 (CiU i PSOE-PSC, traduït en l'acord entre Mas i Zapatero) va permetre la legitimació democràtica de la retallada de l'Estatut a les Cortes espanyoles, oi més quan la ciutadania va optar majoritàriament (contra l'opció reclamada pel nostre partit) pel Sí en el referèndum de 2006.

En el marc de l'escenari derivat de la sentència del Tribunal Constitucional de 2010, cal fer remarca del rol protagonitzat per Esquerra Republicana a partir 2012 de gran transcendència encaminat a sostreure CiU i el President Mas de la zona de confort que li garantien parlamentàriament Nadal i Camacho (PSC i PP) a través d'abstencions en la investidura o suport pressupostari. No fou fàcil per al nostre partit: el Govern Mas duia a terme una pregona acció de "retallades" socials i permetia que a Madrid Duran i Lleida aprovés les lleis més reaccionàries impulsades per Rajoy malgrat que el govern del PP gaudia de majoria absoluta (lleis de reforma laboral, per exemple).

Tot i haver estat objecte de moltes crítiques, l'estratègia republicana fou encertada: fer possible el trànsit del nacionalisme català pujolià cap a un escenari

absolutament novetós d'enfrontament a l'estatu quo polític del qual CiU era cofundador.

Fer avançar el país i construir les condicions més favorables per incrementar l'independentisme ha estat el *leitmotiv* d'Esquerra Republicana en tot i per a tot (cosa que explica també les dissensions viscudes dins de l'organització i les successives escissions en l'etapa anterior al Congrés de Girona de 2011). L'arrelament en la militància d'aquests dos objectius expliquen la ductilitat, el pragmatisme, la generositat i la maduresa de l'organització quan va caldre respondre "unitàriament" a la negativa del Congreso a acceptar en 2014 la demanda catalana (proposició de llei presentada pels comissionats Rovira-Rull-Herrera) de referèndum a pesar de la penyora ideològica que comportava el fet d'haver de comprometre'ns en la candidatura plebiscitària de Junts pel Sí, conformada també per forces polítiques estigmatitzades per la corrupció.

Cal, ahora, constatar la responsabilitat amb què Esquerra Republicana ha sabut encarar el debat interessat sobre la "unitat de l'independentisme". Davant de qui pretenia convertir en permanent la fórmula excepcional de Junts pel Sí, bo i confonent compartir estratègies d'actuació política amb la conformació de candidatures unitàries que haguessin dificultat abastar electorats situats fora del perímetre independentista, els resultats de les eleccions dels 21-D de 2017 palesaren l'encert del posicionament d'Esquerra Republicana.

Assolit l'objectiu de mantenir la correlació de forces favorable a l'independentisme en el Parlament, al llarg de 2018 i fins al dia d'avui, ens n'hem sortit malgrat viure i patir escenaris de repressió i d'excepcionalitat quant a les garanties democràtiques sovint incompatibles, ahora, amb l'exigència d'una anàlisi aliena a les emocions. En aquest sentit, cal posar en valor haver sabut plantejar amb èxit (i esmerçant-hi un gran esforç tanmateix) des de gener de 2018:

1. L'exigència d'un Govern efectiu no supeditat a Waterloo
2. La conversió del Consell de la República, presidit pel Carles Puigdemont, en el Consell per a la República.
3. La superació d'una dialèctica estèril que abonava la tesi de la conveniència d'investir Carles Puigdemont i de no acceptar la delegació de vot dels parlamentaris de Junts per Catalunya empresonats, malgrat hagués de suposar noves inhabilitacions o la pèrdua de la majoria parlamentària.
4. La preeminència del discurs de la imprescindibilitat d'actuar amb l'objectiu d'acumular forces, concepte conegut altrament com a "ampliar la base".

Amb tot, des del respecte institucional que ens mereix l'actual Presidència del país, s'han evidenciat dèficits de lideratge que en el context d'una societat tan complexa sociològicament i política com la catalana, sotmesa ahora a un estat de tensió innegable, han adquirit major rellevància. Dèficits de lideratge, sí, i posicionaments contradictoris, que han transitat des de prèdiques unilateralistes d'inspiració insurreccional, bo i passant pel manteniment ahora de postulats de boicot a qualsevol relació de no-bloqueig amb el govern de Madrid mentre s'afirmava, també, la necessitat

d'establir un escenari de diàleg. O bé alimentant l'imaginari d'un nou *momentum* insurreccional per a quan fos coneguda la sentència del Tribunal Suprem... per acabar afirmant, paradoxalment, que s'ha previst esgotar la legislatura (decisió presa, altrament, sense consultar-ho a Esquerra Republicana).

Esquerra Republicana, en un exercici de responsabilitat d'acord amb el moment històrica, s'implicà en la constitució d'un executiu (Govern Torra-Aragonès) a fi d'afegir un nou actiu que contribuís a l'acumulació de forces més enllà de les de caràcter reactiu provinent de les persones indignades davant del setge judicial i la repressió exercida per l'Estat. Es tractava, doncs, de contribuir a acumular forces a través de l'acció governamental (Fer República des del Govern), raó per la qual vam apostar per les Conselleries de major despesa social com ara sanitat, treball, assumptes socials i educació. Calia, en definitiva, consolidar l'equació: Independentisme més republicanisme és igual a benestar i a justícia social.

A hores d'ara, hom pot afirmar que, malgrat l'enorme esforç dels companys i companyes que dirigeixen les conselleries o formen part de l'estructura governamental, aquesta via per aconseguir més suport popular a l'independentisme no ha rendit prou. La manca estructural de recursos i la impossibilitat manifesta de capacitat política per aprovar els pressupostos en són prova.

I res no fa pensar que s'hagi de produir un canvi de posicionament per part de la CUP i els Comuns. Es més, dues iniciatives "progressistes" d'Esquerra Republicana que haurien permès visualitzar l'empremta republicana (la llei de Contractació Pública endegada des de Vicepresidència i la iniciativa de la Consellera de Justícia per tal d'aprofitar el Codi Civil català per actuar sobre els preus dels lloguers) han estat combatudes aferrissadament per "cupaires" i "colaus". Més enllà de l'oferta del Grup Parlamentari Socialista a debatre sobre el projecte de pressupostos en una clara voluntat de delimitar la prolongació del pacte Junts per Catalunya-PSC, el fet és que els Grups Parlamentaris de la CUP i d'En Comu-Podem han preferit negar els avenços que comportaven les iniciatives Aragonès-Capella abans que permetre un èxit social del Govern. Tot plegat anuncia que la presentació del projecte de pressupost serà llegit per part seva no pas com un intent de teixir complicitats "esquerranes" i de voluntat de treure el màxim profit de les escasses capacitats financeres de què es disposa, sinó com l'evidència d'un conjunt de febleses, la qual cosa pot comportar que el Govern torni a estavellar-se en el mur de la pròrroga pressupostària per segon any consecutiu.

L'èxit de la Conferència Nacional de L'Hospitalet i els deures que se'n deriven

A l'espera del que conclougui el Congrés Nacional de la tardor, la Ponència aprovada a L'Hospitalet l'any 2018 ("Ara, la República Catalana") encunyà l'estratègia republicana, tot consolidant els principis democràtics a què servim i assenyalant el full de ruta de manera ben explícita mercès a les aportacions de la militància a través de

nombroses esmenes. Amb tot, és bo de fer remarca sobre algunes qüestions, a les quals caldrà tornar-hi en el debat congressual.

1. **Som genuïnament un partit d'esquerres i republicà** (radicalment demòcrates, laïcistes, pacifistes, internacionalistes, feministes i ecologistes), compromesos amb la justícia social i amb la lluita contra les desigualtats, la qual cosa enllaça amb l'objectiu de convertir Esquerra Republicana en el partit representatiu de l'esquerra nacional. En conseqüència, esdevenir el pal de paller de l'hegemonia de les esquerres catalanes en el procés de construcció de la República Catalana (hegemonia social feta de baix a dalt per tal de socialitzar la riquesa, construir una democràcia no supeditada als poders financers, d'excel·lència, basada en l'equitat i la inclusió social i en la conquesta d'espais de sobirania popular, imprescindibles per construir una societat més igualitària i més compromesa amb els ideals universals de fraternitat). D'aquesta afirmació de voluntat de convertir-nos en l'eix vertebrador de l'hegemonia de les esquerres catalanes es desprèn un debat que s'enfronta a altres opinions més propícies a hegemonitzar l'univers nacionalista/independentista a manera d'un SNP català.

2. **Som un partit polític de i per a la nació completa (PPCC)**, la qual cosa ens ha d'obligar a actuar de manera decidida a fi d'intensificar el debat sobre com i de quina manera cal actuar tant al País Valencià com a les Illes (¿continuar explorant i/o consolidant la participació en la construcció de confluències amb forces sobiranistes i d'esquerres enfrontades al centralisme?) a fi de fer-nos més presents, no ignorant alhora les conseqüències en aquests territoris que s'han derivat de l'acceleració independentista viscuda al Principat. En aquest sentit, és del tot evident que en el conjunt dels nous afiliats i del nou allau de votants de Esquerra Republicana al Principat, existeix una fràgil vinculació política i emocional de Països Catalans. I es constata fins i tot entre la militància històrica i en l'electorat de sempre un cert tant-me'n-fotisme quant al concepte de la "nació completa". Es del tot urgent, doncs, que es garanteixi estatutàriament que, davant de les convocatòries d'eleccions a les Corts espanyoles, en el Senat i en el Congrés hi hagi representació del País Valencià i de les Illes a través de diputats i senadors residents en aquells territoris.

3. **Conscients de les oportunitats i reptes a abastar**, d'entre els quals a destacar:

3.1 La necessitat de donar resposta a la judicialització i vulneració dels drets civils en un context català de manca de cultura antirepressiva.

3.2 La necessitat d'implicar les persones d'origen estranger en el procés de construcció de la República.

- 3.3 La necessitat de fer-nos més presents en sectors de la classe treballadora aliens a l'independentisme o desacomplexadament enfrontats.
- 3.4 La necessitat d'aprofundir en la generació de complicitats basades en l'acció conjunta de caire reivindicatiu i mobilitzador amb les forces polítiques i socials crítiques amb el Règim del 78.
- 3.5 La necessitat d'universalitzar la presència republicana en tots els àmbits de lluita i de transformació social
- 3.6 La necessitat d'establir aliances amb les esquerres espanyoles i de les distintes nacions de l'Estat que qüestionen l'immobilisme dels governs espanyols.
- 3.7 La necessitat de no desaprofitar cap via democràtica i pacífica que ens permeti avançar en la construcció de la República.
- 3.8 La necessitat de no renunciar a la desobediència civil com a expressió de lluita democràtica individual, col·lectiva o institucional enfront dels poders repressius o negadors del diàleg i la negociació.
- 3.9 La necessitat de convertir Esquerra Republicana en una eina més funcional, més flexible i més oberta capaç de superar l'enorme *gap* existent entre els 10.000 afiliats i el 1.000.000 de vots rebuts en les darreres eleccions espanyoles.

El principi democràtic i el principi de realitat

Es evident que quan en una societat democràtica una opció política, en aquest cas l'independentisme, arrela en el 50% de la població, bo i situant-se en un escenari en què es fa plausible que pugui en poc temps superar aquest percentatge, res pot fer suposar la seva desaparició. Malgrat les enormes dificultats que s'hagin de vèncer (l'altra meitat de la població catalana no s'ha compromès de manera explícita amb la independència i els grans poders econòmics -i els mitjans de comunicació majoritaris que controlen- en són contraris) hi ha un fet inqüestionable: democràcia és sinònim de consentiment. Es per això que cap resolució del conflicte podrà obviar aquesta realitat. En conclusió: l'antagonisme entre els defensors del principi democràtic de l'autodeterminació i els qui no el reconeixen només podrà superar-se si s'assumeix que qualsevol hipotètica solució només podrà ser efectiva si es parteix de la premissa que no es pot excloure cap de les parts. Ans al contrari, la superació del conflicte en clau democràtica només podrà ser possible si cada una de les parts veuen integrades les seves aspiracions en la solució. Pertocarà, doncs, a l'independentisme comprometre's a garantir i no bloquejar les iniciatives del catalanisme no independentista, d'igual manera que en justa correspondència i per raons de radicalitat democràtica caldrà exigir-los una actuació idèntica envers l'opció independentista.

Diàleg, negociació i acords de caràcter bilateral entre Catalunya i Espanya i entre les forces polítiques catalanes, sobretot entre les de trajectòria i conformació catalanista (independentistes o constitucionalistes).

No podem preveure quines seran les característiques ni els formats de la solució definitiva, atenent al fet que encara som en una conjuntura presidida per la repressió i la negativa per part del Regne d'Espanya a acceptar el principi de realitat i, en conseqüència, un diàleg sense condicions.

Amb tot, el món unionista/constitucionalista ja no pot negar algunes objietats que s'havia resistit a acceptar: la solució només pot provenir de les urnes (ja través d'una fórmula a la manera canadenca mitjançant una Llei de Claredat, a través d'un referèndum que plantegi un sí o un no a la independència o tal vegada a través d'un referèndum perquè els catalans puguin triar entre un vot afirmatiu a la independència o un vot afirmatiu a l'opció postulada pels partits catalans no independentistes d'acord amb els partits espanyols?

Que ara ho ignorem no ha de desviar-nos de l'objectiu, que no és altra que convertir en inevitable el referèndum.

Exigir la convocatòria d'eleccions

Que en els propers mesos la conjuntura vingui determinada per tres circumstàncies exògenes a l'independentisme: la sentència condemnatòria del Tribunal Suprem, la conformació d'un govern de coalició PSOE-Unidas Podemos o estrictament socialista a través de fórmules de col·laboració programàtica amb altres forces polítiques (possiblement amb Unidas-Podemos) o la convocatòria de noves eleccions, fa més urgent i necessari que Esquerra Republicana, tot atenent al fet que ja s'ha convertit en la força política majoritària de l'independentisme, prengui les iniciatives necessàries per tal d'ocupar el lideratge del "procés". La qual cosa ens obliga a:

1. Convocar eleccions al Parlament de Catalunya com abans millor per tal de dificultar la consolidació dels interessos creuats (Junts per Catalunya-PSC) interessats a empetitir Esquerra Republicana. Un interès reflectit en els pactes entre uns i altres a la Diputació de Barcelona, en un gran nombre de Consells Comarcals i de municipis, que responen a la necessitat per part dels nacionalistes de disposar de més temps per culminar llur refundació, per metabolitzar llurs contradiccions organitzatives i de lideratges i aspirar a recuperar el terreny perdut davant del republicanisme. Altrament, el socialisme català s'hi juga, malgrat la recuperació electoral, barrar el pas al protagonisme creixent d'Esquerra Republicana en l'àmbit de l'esquerra. Cal forçar la dissolució del Parlament i la convocatòria d'eleccions quan es doni a conèixer la sentència, tot convertint el procés electoral en la via institucional de mobilització en paral·lel a les de caràcter popular liderades per les organitzacions i entitats representants de la societat civil. Sens dubte, els ciutadans protagonistes en actes i mobilitzacions (cíviques, pacífiques, permanents i massives) prolongaran el seu compromís també a les urnes.

La victòria d'Esquerra Republicana

La victòria republicana -anunciada per totes les enquestes- faria possible aspirar a conformar, per primera vegada des de la II República, un Govern de la Generalitat presidit per Esquerra Republicana, la qual cosa hauria de permetre poder fer realitat un executiu de Front Ampli que integrés totes les forces independentistes i les no independentistes, d'esquerra, defensores tanmateix d'una solució basada en un referèndum.

Abastar aquest lideratge ens obliga a entomar la responsabilitat que reclama el moment, bo i presentant-nos davant dels nostres compatriotes sense paternalismes i fent prevaler la claredat, la coherència, la credibilitat i el coratge tant en el nostre discurs com en les nostres actuacions.

El camí fet no té retorn perquè ni mai no havíem estat tants ni havíem arribat tan lluny. Però per culminar el procés cal que siguem capaços de bastir propostes noves, realistes i realitzables adreçades als compatriotes que no estan prou convençuts de la independència o no en participen. I ens cal fer-ho amb mesures concretes i efectives de benestar, de combat contra les discriminacions i les desigualtats, des d'un ferm compromís amb la dignitat de totes les persones.

Esquerra Republicana és l'únic partit que en l'actual fase del "procés" està en condicions d'aspirar a vertebrar un govern que se sustenti en una base social més àmplia en coherència amb l'existència d'un major nombre de ciutadans autodeterministes. Un Govern que, altrament aspiri a cercar un diàleg franc amb el PSC en la mesura que com a Govern de Front Ampli plantejarà un mínim comú denominador suficient com per aspirar a mantenir-lo.

Una acció governamental basada en tres objectius:

1. **Amnistia i retorn dels exiliats**, amb la qual cosa queda avortada la possible resposta "magnànima" del Regne d'Espanya via indult (assumpció del delictes comès) o reforma del Codi Penal. En aquest sentit, cal tenir present l'antecedent històric de la lluita per l'Amnistia que culminà en les eleccions del febrer de 1936 que comportà la llibertat del President Companys i del Govern de Catalunya empresonat a la presó del Puerto de Santa María. La campanya de l'amnistia haurà d'esdevenir una palanca de suports al Govern de Front Ampli en la mesura que desbordaria l'univers estrictament independentista.
2. **Radicalitat democràtica i polítiques socials/fiscals progressistes** en defensa de l'estat del benestar i la conquesta de nous drets subjectius (bàsicament el de l'habitatge). Un executiu que contribueixi amb la seva obra de govern a desemmascarar el cinisme d'uns poders econòmics i polítics insensibles davant de la precarietat, responsables de l'agudització de les desigualtats, que responen estrictament a la lògica del benefici i l'acumulació il·limitada de riquesa sense tenir en compte els costos socials i ambientals.

3. **Diàleg i negociació** amb el Regne d'Espanya per fer realitat un **acord** per a una solució basada en el principi democràtic (autodeterminació) que doni satisfacció al conjunt dels catalans i de les catalanes amb independència dels seus posicionaments previs (independentistes o no independentistes).

I si cal, ho tornarem a fer quan toqui

Afirmem que en cas que l'Estat espanyol es mantingui absolutament bloquejat a qualsevol mena de diàleg/negociació ens veurem abocats a construir una acció que faci possible de manera efectiva la República a través de la convocatòria unilateral d'un nou referèndum similar al de l'1-O o mitjançant una nova Declaració d'Independència. No obstant afirmem també, de manera rotunda i categòrica que l'actuació prioritària ha de passar per l'acumulació de forces internes, les aliances amb les forces polítiques progressistes d'arreu de l'Estat, la internacionalització de la causa democràtica sorgida a Catalunya i, per damunt de tot, l'assoliment d'un acord amb el Regne d'Espanya de caràcter bilateral per fer possible la resolució democràtica del conflicte a través d'un referèndum.

Aquestes són les prioritats i, en tot cas, qualsevol acció de desobediència institucional (nova Declaració d'Independència o la convocatòria d'un nou 1-O) requerirà transitar prèviament per l'escenari de "repetir" la reclamació del Parlament d'abril de 2014, vehiculada a través dels diputats comissionats Rovira/Turull/Herrera. Perquè és evident

1. **QUE** el govern socialista de Pedro Sánchez (i més encara si aconseguix ser investit per Unidas-Podemos) és percebut pels governs europeus i d'arreu com un executiu més dialogant i obert que no pas el del PP, responsable de la repressió de l'1-O.
2. **QUE** amplis sectors de la ciutadania espanyola progressista favorable al diàleg dins del marc constitucional continuen ignorant les conseqüències nefastes de la no assumptió d'una resolució democràtica del conflicte pel que fa a la degradació de la qualitat del sistema de llibertats espanyol, continuen instal·lats en la idea de la preeminència de la Constitució Espanyola sobre els principis democràtics i s'han atrinxerat en la idea que l'independentisme català és responsable de l'auge de la ultradreta i de l'increment del nacionalisme espanyol. Es tracta d'una resistència numantina, carregada de prejudicis nacionalistes, a acceptar l'adn intolerant i la baixa qualitat democràtica del règim de llibertats a Espanya. Es per això que ens pertoca assumir la tasca prioritària de fer-los veure que el moviment republicà català els ofereix una oportunitat per la seva transversalitat i interclassisme, pel seu pacifisme i per la seva radicalitat regeneracionista. I per a les forces polítiques espanyoles situades a l'esquerra del PSOE, l'oportunitat adquireix una altra connotació a manera de possibilitat més enllà de la regeneració. En aquest sentit cal fer

esment a tot allò que podria significar un nou Pacte de San Sebastián o un nou 14 d'abril.

3. **QUE** un alt percentatge de ciutadans catalans no independentistes (tant els favorables a una solució basada en un referèndum com els qui, malgrat no defensar-lo, anhelan també una solució) es resisteixen a fer el pas cap a les files de l'independentisme en "creure" que en el món democràtic actual, en el rovell de l'ou del món democràtic europeu, no pot ser que l'Estat espanyol, amb el qual s'identifiquen, no vulgui anar més enllà de la repressió.

En conclusió:

1. Conformació en 2020 d'un Govern de Front Ampli (netament escorat a l'esquerra) arran de la integració de les forces independentistes i no independentistes favorables a una solució basada en un referèndum (en la Catalunya actual, som l'únic partit capaç d'articular en un mateix executiu Junts per Catalunya i les forces polítiques situades a la nostra esquerra).
2. La integració en el Govern de les forces polítiques "autodeterministes" i la complicitat parlamentària de llurs Grups Parlamentaris esdevé la condició sine qua non per traslladar a Madrid una nova demanda d'autorització de referèndum que, per democràtica, per ser majoritàriament representativa de la societat catalana, per "repetida" situaria l'Estat en un cul-de-sac (¿com i de quina manera podria justificar-se des del govern espanyol una resposta de rebuig com la de 2014 si en aquesta negativa rau la causa de la consulta del 9-N d'aquell mateix any, de les eleccions plebiscitàries de 2015 i de l'inici de la construcció d'una legislació paral·lela de Catalunya estant per tal d'executar el principi democràtic contingut en la demanda del Parlament rebutjada al Congreso de los Diputados?). Sens dubte, insistir-hi incrementaria les contradiccions del Règim, en evidenciar que, conegudes les conseqüències del rebuig a la negociació de 2014 (cal recordar que les forces constitucionalistes ni tan sols acceptaren donar llum verda a la tramitació de la Proposta del Parlament perquè fos debatuda en una ponència), els demòcrates espanyols haurien d'optar per actuar de forma diferent i obrir la negociació o assumir la "desobediència" catalana.

Aleshores, més musculats i encara més legítimats hauria arribat l'hora de "tornar-ho a fer".